

A legunalmasabb könyvek gyűjteménye a Király-utcában

Glock Mihály mérnök úr könyvtára a Király-utcában, egyike a legérdekesebbeknek Magyarországon. Míg bevezet kissé régimódian berendezett szobájába, elmeséli, hogy *hat esziendeje nyugdíjas és azóta szűfoltá tele a falak mellett roskadozó polcokat.*

— Igen, igen, tényleg meglehetősen egyedülálló gyűjtemény, — mondja, — bizony, nem sokan igyekeznek összegyűjteni a földkerekségen a „minden idők legunalmasabb kötetét.” Bennem a terv már több évtizeddel ezelőtt megfogalmazott, akkor, amikor a nagyon is üzleties szellemű könyvkiadók megkezdték a rendkívül gyenge és túlon túl unalmas művek hatalmas reklám útján való divatbáhozását. Amit „mindenkinek meg kellett venni”, mert, ha valaki illető munkát nem rakta könyvszekrénye legfeltűnőbb helyére, már nem volt a haladó „szellemiség”-gel egyenrangú. Így tehát voltak (és bizonyosan lesznek) könyvek, amelyeket mindenki megvásárolt, de senkisen olvasott. A legérdekesebb az, hogy *ezeknek a műveknek a külső kiállítása rendszerint gyönyörű és táblája aranyozott.*

*

— Hány kötetes ez a visszajára fordított remekírók könyvtára?

— Körülbelül 2300 műből áll. Külföldiek és magyarok vegyesen foglalnak helyet a sorban. Az elbírálásnál egyéni véleményem a döntő, tehát a rendszer, — megvallom, — meglehetősen önhatalmú. Viszont kijelenthetem nyugodt lelkiismerettel, hogy a sivárnak látszó dolgokat komoly kötelességtudattal és semmilyen oldalról nem befolyásolható kritikai függetlenséggel böngésztem végig. Alapos mérlegelés után határozok csak. Utóvégre nem akarok én se illetéketlen befogadni bírodalmamba. Higyje el: feladatomban egyáltalán nem könnyű, néha egészen kimerít. Mások meg meglep a vágyódás és majd elepedek egy jó könyvért... De rendszerint sikerül fegyelmezni magam, hiszen annyi gyönyörű olvasmány van még a világon, amely sikerrel startolhat a könyvtárámba való bejuttatásra.

Nézegetem a polcokat. Az egyik részen nagy nevek művei, akikről, jó magam is többször véleményt nyilvánítottam, holott nem olvastam azokat. Ugy látszik, Glock mérnök úr „megmérte és édesmesnek” találta ezeket. Jó tudni! Alattuk a „modern kor” csemegéjének diszpéldányai sorakoznak: detektívregények: érzelmes cowboyok, londoni és szajnaparti rejtelmes gyilkosságok, titokzatos smaragdok és távolkeleti orgyilkosok borzalmas és gerincfagyasztó, gyorsodrású meséi.

— Rémhistoria is lehet unalmas? — kérdeztem. — Állítólag a „rohanó század em-

bere” azért érez ezek iránt rokonszenvet, mert a vágató cselekmény leköti a figyelmet.

— Még a ponyva lehet csak igazán unalmas. Elárulom azonban — imádom a jó ponyvát magam is. Nem ritkaság azonban, hogy még a detektívirodalomhoz is hígvelejték a szerzők és hatoldalal „felragyogott a hold” és „ibolyántúli sugarait kiokádta a nap”-szerű ömlengéseket eresztenek meg. Holott véleményem szerint, ehhez az iparhoz nagyon ötletes és könnyütollú emberek kellenek.

Négy- és hatkötetes multszázadvégi német szerelmesregények állnak a másik polcon. Majd néhány ismert klasszikus, az ókorból.

— Nem tehetek róla, — mentegetőzik Glock Mihály, — én szerintem nem minden érdekes, amit Krisztus előtt írtak. Még ha a középiskolában az ellenkezőjét tanították is. Attól ugyan, hogy valami unalmas, jelentőséggel bírhat a tudósok előtt, akár mint adatár, akár mint pontos, de szintelen és száraz korrajz.

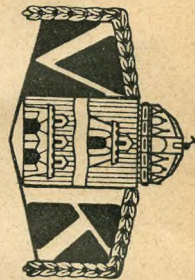
Néhány szerző nevét és művének címét akarom megjegyezni a gyűjtemény katalógusából, de a könyvtár öre felkér: *álljak el szándékomból.*

— Vagy két évvel ezelőtt megdöböntő kis cikket olvastam egyik képeslapunkban, — magyarázza nevetve. — Egy angol könyvsznobról szolt a történet, aki állítólag szintén az unalmas könyvek szakmájában mesterkedett. Mr. Thomas Cosleynek hívták hirdás szerint az illetőt és tízezer könyvből álló gyűjteményét sikerült összehoznia titkárai segítségével.

— Kijelentem, — folytatta a mérnök úr — hogy Mr. Cosley működéséről azelőtt tudomásom sem volt. Nem is sikerült többet megtudnom róla, pedig Birminghamba is írtam neki cserepéldányok ügyében. De folytatam, ahol megszakítottam: Cosleyhez beállított tehát egyszer egy híres skót író, aki felfedezte műveit a házigazga legújabb szerzeményei között. Tekintve, hogy a kimondatlan kritikáról mindenki tudomást szerezhetett, lévén Cosley gyűjteménye híres, hitelrontásnak minősítette a dolgot a skót és erköcsi, valamint anyagi kártérítésért pert indított. Az eset nagy port vert fel, az újságok hónapokig foglalkoztak vele, csak éppen a skót szerző nevét nem írták ki, mert akkor ugyanabba a hibába estek volna, amibe Cosley... Nos, ezért kérem, ne írjon neveket...

Búcsúzkodás közben ismerős kötési könyvön akadt meg tekintetem. Nincs új a nap alatt: az ismerős kötési könyv az én egyetlen nyomtatásban megjelent regényem. A nyájas olvasó engedje meg, hogy ezek után — ne írjam ide a kis beszámoló végére a nevemet.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:		Tárj	
Cím:	<i>A legunalmasabb könyvek gyűjteménye a Király-utcában</i>	Hely	
Forrás:	<i>Esti Újság</i>	Idő	
(Hely)	<i>Bp.</i>	(Köt. v. fiz.)	
(Idő)	<i>1940 júl. 26</i>	(Oldal)	
		Helyszám	
		Személy	

Székesútvárosi háziyomda 1926 — 8891

Ustalyozas

027.2